

ването му бе по-друго.

Кржчмата му бе сред село, на най-видно място пред църквата, ала не всеки му бе редно да влезе в нея. Горан Горнака всекиму вино и ракия не дава. Само хора негова пори и на негова ум можаха в кржчмата му да пият. Дойдат ли други, той кжсо им отвржца:

— Млад си още, за мойта кржчма не си дорасжл.

А дойдяха ли негови акрани, с кои като се срещне познава, че е човек, ще се разшета Горнака катв младо момче. Избжрсква повтор масата, стол на всекиго поднася и като се наредят гостите, най-подире и той ще седне сжс тях чашка да чучне и приказка от сжрдце да срещне. Виното му е тамжзлжк, ракията сам си вари и в черничеви бадгета налива. Чашките му са билюрени, светят като кристал, та ракията в тях блещи като кихлибар, а виното се червенеи като сжщински рубин.

Напжлни ли Горан Горнака чашките, ред му е най-стария да вдигне пржв чаша и да благослови:

— Когато сме най зле, — подзема старейшина, — пак тжй да се срещнем у нашия Горнак.

— От твоите уста в Божи уши. — отвржца други.

— Да бжде, да бжде, — обаждат се всички и прозвжнтятват билюрените чаши.

Втората чашка ги правеше по-весели; третата ги унисаше, ала не им развжрзваше езика. Другарите на Горнака обичаха да мжлчат и мислят. В мжлчанието те сякаш разменяваха най-сжрдечни думи. Самосжзнанието, че те са пжрвенци на селото, че тяхната дума е закон, ги правеше да се чувствуват щастливи, кога бяха на едно. Около тази маса те някога решиха да направят школо — и го сториха, тук се сжбраха пари за камбаната и в цяла околия се разправя като чудо за тяхната камбана. Сжс тези чаши в ржка някога те решиха да идат на Шипка и се биха геройски . . .

Миналото им бе добра вржзка, а настоящето ги радваше. И Горан Горнака знаеше с достоенство да ги посрещне, както и те достойно пазяха ред и пжличие. Вземе ли да се смржк-ва — сами ще предложат на Горнака да си затвори кржчмата. А ако някога срещу праздник ги завари ноц — тогаз Гор-